

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg har nævnt rentepolitikken under, hvad Nationalbanken er sat uden for at have indflydelse på. Det var i mit første svar.

Jeg vil sige, at det, der er det helt centrale i det europæiske samarbejde, er, at de medlemslande, der deltager, har afgørende indflydelse på de vilkår, som deres lande skal indrette deres politik efter, nemlig de vilkår, som kommer til at bestemte, hvordan verden bevæger sig.

Det er nøjagtigt ligesom et demokrati og demokratiske beslutninger alle mulige andre steder. Man er med i en proces, hvor man har indflydelse på det, der sker under processen. Det er en del af demokratiet at deltage, det er dialogen, det er samtalen, det er udviklingen af prioriterede problemer, som man vil løse i fællesskab.

Danmark er et lille land med en åben økonomi, der er dybt afhængig af, hvor godt økonomien udvikler sig i de lande, vi sælger vores eksport til. Derfor har vi for første gang i historien en chance for at påvirke, hvad det er for en slags økonomisk udvikling, der bliver i de andre lande, hvis vi er med. Dermed kan vi for første gang i verdenshistorien påvirke de vilkår, som skabes af vores omgivelser. Det må interesse fru Jensen. Men jeg kan notere mig, at det ikke interesserer hr. Frank Dahlgaard.

Frank Dahlgaard (UP):

Jo, det interesserer mig, og jeg har jo en nationaløkonomisk uddannelse, så jeg kan godt forstå, hvad også de kloge siger. Men jeg kan også godt forstå, at der ikke er sammenhæng i tingene her, det må jeg sige. For landets økonomiminister bør da kunne fortælle på en måde her i salen, så også folk, der lytter med over tv og læser referatet senere, kan forstå, hvad det kommer dem ved, at vi ikke sidder med ved bordet.

Ministeren siger, at vi ikke kunne være med ved renteændringerne – nå ja, den sidste renteændring, som altså var ½ pct. op for Den Europæiske Centralbank, da besluttede den danske Nationalbank, at man kun skulle 1/4 pct. op på diskontoen og 0,45 pct. op – altså noget mindre end ½ pct. – på resten.

Vi valgte altså at føre vores egen form for renteforhøjelse. Den var mindre. Det havde vi jo ikke kunnet, hvis vi var med, og det var mere tilpasset danske forhold.

Og den anden ting: Hvis vi havde været med, så havde vi udgjort under 2 pct. af euroområdet

efter befolkning og økonomi. Hvilken indflydelse havde vi haft? Hvilken vægt havde vi kunnet tale med, selv om vi havde været med? Er det ikke mere vigtigt, at danskerne bestemmer rigtig meget i lille Danmark end en lille bitte smule ude i store Europa?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal spørge økonomiministeren, punkt 1: Om ikke det er rigtigt i forhold til indflydelsen på Nationalbanken, at der i virkeligheden ikke er nogen forandring i forhold til i hvert fald rentepolitikken, fra før ØMU'ens tredje fase blev etableret og efter.

Det, spørgsmålet fra hr. Frank Dahlgaard jo går på her i dag, er: Hvor har vi mistet indflydelse siden 1. januar 1999? Der er vel ikke nogen ændring. Økonomiministeren vil vel hævde, at vi før 1. januar også var nødt til at have den der kun 18 sekunders reaktionstid i forhold til, hvad dengang Tyskland bestemte.

Den anden ting, jeg vil spørge om, er: Økonomiministeren taler meget om indflydelse og siger, at det er nødvendigt at være med ved bordet for at få indflydelse. Jamen hvis man sidder med ved bordet og har opnået indflydelse, vil ministeren så ikke også samtidig tilkendegive, at så er man også forpligtet? Og kunne ministeren derfor ikke fremhæve nogle positive ting ved netop ikke at have den indflydelse, som også giver forpligtelser?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Frank Dahlgaard: Når Nationalbanken hæver renten i en anden størrelsesorden end Den Europæiske Centralbank, så hænger det jo sammen med, at den danske valuta er uden for den fælles valuta. Og Nationalbanken skal jo vurdere situationen i forhold til den danske kronens styrke, hvad der har været af bevægelser i køb og salg af dansk valuta og danske papirer. Det er Nationalbankens anliggende. Derfor er der intet mærkeligt i det, og det er ikke udtryk for, at vi – hvis vi havde været med i den fælles valuta – ville have haft problemer med, at renten blev hævet med det, den gjorde i ECB, og ikke med det, den danske Nationalbank gjorde. Det ved hr. Frank Dahlgaard ganske udmærket. For så ville vores valuta være låst fast til euroen, og så er der ikke det behov for forskellige typer rente.

Til hr. Thulesen Dahl: Det er rigtigt, at der ingen ændring er i situationen for Danmark før 1. januar 1999 og til nu omkring rentepolitik-